

Selv var han som løftet op over al Jordelivets Ve og Vaande til salig Forening med Gud. Hans Hjærte slog saa stille og fredeligt; ingen jordisk Attraa foruroligede hans Tanker, ingen Bekymring, ingen timelig Længsel formørkede hans Sind. Han fornam sin Sjæl som en vidtstrakt, spejlblank Indsø, badet i det himmelske Lys. Nu og da fløj en Tanke i Skikkelse af en hvid Due lydløst hen over den, rørte den blanke Flade med sin Vinge og forsvandt.

Nu havde han atter følt Livsbegærets Torn i Kødet. Mødet med Frk. Ragnhild havde smertelig belært ham om, at han endnu ikke var fri. Hans Hjærte var kommen til at banke heftigt, da han saa' hende dukke op ved den fremmede Mands Side . . . i Naturomgivelser, der mindede ham om dem, hvori hun første Gang havde gjort Indtryk paa hans Sanser. — Endnu ikke fri! Trods al sin Kamp og ydmyge Anger . . . endnu ikke! Han vilde ikke klage, ikke fortvivle, frem for Alt ikke formastelig kræve Gud til Regnskab. Han forstod saa godt, at han, hvis Fald havde været saa dybt, først sent og gennem haarde Prøvelser kunde vente Oprejsning. Dog havde han ofte grundet over den Modsigelse, der syntes ham at ligge i, at det netop var for en letfærdig Kvindes Skyld, han endnu holdtes fangen i Dødens